

WOLFSANGEL | NEMESIS

WOLFSANGEL NEMESIS

JOHAN VANDEVELDE

BOEK 3

P E L C K M A N S

Met dank aan Steven Sanders
voor de technische informatie
bij de hoofdstukken die zich afspelen
in het INV.

*Quand la dictature est un fait,
la révolution devient un droit.*

Victor Hugo

*Nothing is the same after you've killed someone.
Your life is changed forever.*

Luc Besson, *Léon*

*I'm bulletproof, nothing to lose
Fire away, fire away*

David Guetta, 'Titanium'

*Dit verhaal is volledig fictief.
Eventuele overeenkomsten met personen,
gebeurtenissen, merken en organisaties
moeten gezien worden in een strikt fictieve context
teneinde het realistische aspect van het verhaal
te ondersteunen, of berusten op louter toeval.*

Proloog

De ruimte met de douches was volledig wit. Van de glanzende tegels aan de muren en het email van de douchekuipen tot het kille schaduwloze licht van de tl-buizen aan het plafond. Jarne hing boven een van de douchekuipen, zijn polsen met kettingen vastgesnoerd aan een stalen frame dat in de douche was gemonteerd. Zijn tenen raakten nog net de bodem van de kuip, maar dat kon niet verhinderen dat het voelde alsof zijn schouders langzaam maar zeker uit de kom werden getrokken.

De man had zich omgedraaid met zijn rug naar Jarne. Hij droeg een zwart PNO-uniform en had een witte plastic slagersschort voorgebonden. Zijn handen staken in witte rubberhandschoenen en dwaalden over de instrumenten die hij even voordien op een glanzend stalen roltafeltje had uitgesteld. Mesjes, scharen, kniptangen, een ijzerzaagje en zelfs een accuboormachine. Jarne wist maar al te goed dat al die spullen niet zouden dienen waarvoor ze gemaakt waren en hij voelde de misselijke angst en de machteloosheid in het vooruitzicht van wat hem te wachten stond. De man viste een vlijmscherp chirurgisch scalpel van het tafeltje en draaide zich om.

‘Weet je waarom ze jonge katers castreren?’ Zijn stem was als het ijs dat tegen de achterwand van het vriesvak kleefde. Hard en koud, zonder ook maar de minste emotie. Een stem waarmee je niet kon onderhandelen. Onvatbaar voor smeekbedes en tranen.

‘Het karakter’, beantwoordde de man zijn eigen vraag. ‘Ze worden zo mak als lammetjes als je hun ballen eraf snijdt. En dat is ook mijn ervaring met mensen. Alle mannen en jongens die ik voor me kreeg, verloren hun agressie en hun koppigheid

zodra ik het mes in hun geslacht zette en hun daarna hun twee ballen toonde. Het ontmannen van jongens heeft een bijzonder effect. Ze worden zachter, kneedbaarder. Ze gaan makkelijker tot bekentenissen over. En als ze dat niet doen... Ach, er zijn nog zoveel stukjes aan een lichaam om af te snijden.'

De man stapte in de douchekuip, zodat hij oncomfortabel dicht bij Jarne stond. Hij maakte Jarnes broek los en trok zijn boxersshort naar beneden. Jarne sloot – bevend van angst – zijn ogen, terwijl hij de koude op zijn onderlichaam gewaarwerd. Hij voelde de rubberhandschoenen op zijn geslacht en het koude staal van het scalpel tegen zijn scrotum...

I

Jarnes gil leek nog na te zinderen in de tent toen hij hijgend van angst rechtop zat. Hij was helemaal doorweekt van het zweet. Het voelde ijskoud op zijn borst en zijn voorhoofd. Bijna automatisch had hij een beschermende hand om zijn geslacht geklemd en hij bedaarde nu hij voelde dat ze er nog allebei waren. Hij hoorde de andere jongens in de tent onder hun dekens bewegen en voelde zich rot omdat hij hen opnieuw had gewekt. De derde keer al die nacht.

‘Weer gedroomd?’

In het donker kon Jarne maar net de omtrek van Nathams gezicht onderscheiden onder de deken naast hem. Nathams wilde ravenzwarte haar ging helemaal op in de nacht en van zijn donkere ogen kon Jarne alleen maar een schittering zien.

‘Ja’, fluisterde Jarne zacht, want knikken zou in het donker niets uithalen.

‘Ik heb ze ook’, zei Natham zacht.

‘Nachtmerries?’

‘Ik schiet elke nacht iemand dood. En soms... soms ben jij het. Of Noor... of Kobe.’

Natham wenkte met zijn hoofd naar Kobe, die aan de andere kant naast Jarne sliep. Het elfjarige jongetje met de warrige bruine haardos was met zijn moeder ondergedoken bij het Antwerpse verzet nadat Kobes vader, die lid was van een verboden politieke partij, naar Duitsland was gevlucht. Jonge kinderen hoorden niet thuis in het verzet, maar op dit moment was het misschien wel de veiligste plek voor hem, aangezien moeder en zoon gezocht werden door het regime. Maar Kobe was hier niet alleen de jongste. Mathieu, het zoontje van ser-

geant Rauwers, die bij de bevrijding van Purgatorium met zijn legereenheid naar het verzet was overgelopen, was even oud als Kobe en ze waren bijna meteen vrienden geworden. Een spontane, hechte vriendschap die Jarne deed denken aan zijn eigen vriendschap met Natham.

‘Fuck’, zuchtte Jarne.

‘We hebben dingen gezien’, fluisterde Natham. ‘Dingen gedaan, dingen meegemaakt... Kalisa zegt dat de nachtmerries uiteindelijk wel zullen stoppen eenmaal alles voorbij is. Niet meteen natuurlijk. Weken, maanden... Misschien langer...’

Jarne zweeg even en de nachtelijke geluiden van het Zoniënwoud, waar het verzet zijn kamp had opgeslagen, drongen door in de tent. Het ritselen van de bladeren in een zachte bries, het schuifelen van dieren in het struikgewas. Jarne had voortdurend het gevoel dat ze omsingeld werden en de hel ieder moment kon losbarsten.

‘Ik... ik ben bang om weer te slapen.’

‘Er is niets om bang voor te zijn’, antwoordde Natham. ‘Het zijn maar dromen. Somers is dood. Hij kan je niks meer maken.’

Jarne knikte wel, maar hij wist nu al dat, zodra hij zijn ogen sloot, hij weer in de foltercel zou zitten.

‘Ik weet waar mijn moeders zijn’, fluisterde Jarne.

‘Wat?’

‘Ze zitten in het icv. Het Interneringscentrum voor Vrouwen in Vilvoorde. Somers heeft het gezegd, toen hij ermee dreigde om hen te onthoofden als ik zweeg.’

‘Ik denk niet dat hij op dat moment vermoedde dat je ooit nog vrij zou komen’, fluisterde Natham. ‘Dat is waardevolle informatie.’

‘We moeten hen bevrijden!’

‘Na onze aanval op Purgatorium zit het hele land op terreurniveau vier’, fluisterde Natham. ‘Je kunt nog geen klappertje laten afgaan of ze hebben je bij de lurven. Maar we komen er

wel. We zijn nu een militie en Apollo, Geert en Tine weten echt wel wat ze doen. We gaan een revolutie starten, Jarne. En dan bevrijden we je moeders! Dan bevrijden we iedereen!’

Jarne knikte opnieuw. Natuurlijk begreep hij dat ze nu extra voorzichtig moesten zijn. Bij de minste misstap zou de antiterreurbrigade er staan. Maar toen, in Somers’ bureau in Purgatorium, toen hij mama en mams geboeid, bleek en uitgemergeld op het scherm van de tablet had gezien, waren ze even zo ontzettend dichtbij geweest dat hij het gevoel had gehad dat hij hen kon aanraken.

‘Als je wilt, mag je mijn hand vasthouden’, zei Natham. ‘Als je dan droomt, weet je dat ik bij je ben en dat het niet echt is.’

‘Bedankt’, fluisterde Jarne en hij omklemde in het donker Nathams warme vingers.

* * *

Jarne probeerde Natham bij te houden terwijl ze door het bos renden. Met zijn ervaring in parkour was Natham natuurlijk veel sneller en vooral handiger in het nemen en ontwijken van hindernissen. Het was zondag en de ochtend van Jarne’s derde dag in vrijheid. Jarne genoot van de warme ochtendzon die door het gebladerte scheen, de geuren van het zomerse bos en de heerlijke koelte op zijn gezicht en zijn blote armen. Nathams trucje had gewerkt en voor het eerst sinds zijn ontsnapping uit Purgatorium had Jarne de rest van de nacht rustig kunnen slapen. Toen hij wakker was geworden, had hij gemerkt dat hij in zijn slaap Nathams hand had losgelaten. Kalisa had vast wel gelijk over de nachtmerries.

Jarne wipte met een soepele beweging over een omgevallen boomstam en kwam hijgend tot stilstand tussen het wilde gras. Natham stond hem op te wachten en wiste het zweet van zijn gezicht met de onderzijde van zijn T-shirt.

‘Je moet dringend weer in conditie komen’, zei hij met een blik op Jarnes tengere, bleke gestalte. Na zijn verblijf in gevangenschap was Jarne nog magerder dan voordien, maar door de zware ochtenddril in de gevangenis had hij wel stevigere arm- en borstspieren gekregen.

‘Ik ben nog nooit in conditie geweest’, antwoordde Jarne met een zure glimlach.

Hij had nooit uitgeblonken tijdens gym. Jarne verafschuwde het vak en hij was steeds weer opgelucht als mijnheer Rombouts op zijn fluitje blies om het einde van de les aan te kondigen. Maar hij was er zich de laatste tijd wel degelijk van bewust geworden hoe belangrijk het was om snel te kunnen rennen. En daarom had Natham hem voorgesteld om iedere ochtend een rondje door het bos te rennen. In dit afgelegen deel van het Zoniënwoud waren geen verharde paden voor wandelaars, enkel wilde natuur. De hellingen, de beekjes en putten, de planten en de bomen zorgden voor een extra uitdaging.

‘Hoe zit dat eigenlijk tussen jou en Noor? Ze is toch de dochter van Geert, niet?’

Natham leek verrast door de plotse vraag.

Noor was inderdaad de vijftienjarige dochter van Geert, een oud-commandant van het leger en de leider van het Antwerpse verzet, voordat ze samen waren gegaan met de Egelbrigade. Noor was een mooi meisje, redelijk tenger, met kortgeknipt lichtbruin haar dat haar iets jongensachtigs gaf, en grijze ogen die een beetje leken te gloeien in het donker. Natham had Jarne verteld hoe hij samen met Noor de goederentrein met de wapens voor het regime tot staan had gebracht, toen de twee volwassen verzetsleden die dat hadden moeten doen het leven hadden gelaten tijdens de schietpartij in het station van Mechelen Nekkerspoel. Het was een daad waarmee Natham in één klap Geerts respect had gewonnen.

‘Ik vind haar wel leuk’, zei Natham uiteindelijk na een stilte die veel te lang aanvoelde.

‘Zijn jullie samen?’

Natham haalde zijn schouders op. ‘We hebben nu wel belangrijkere dingen aan ons hoofd dan meisjes’, zei hij alleen maar en hij gaf Jarne een tik tegen zijn schouder. Even later renden ze weer tussen de bomen en door het struikgewas, terug naar het kamp.

In het tentenkamp stonden al een honderdtal jongens in de rij bij de sanitairtent om zich te wassen. Met de komst van de jongeren die in Purgatorium opgesloten waren geweest en de militairen die waren overgelopen, was het behoorlijk druk in het nieuwe rebellenkamp. Maar in amper achtenveertig uur tijd hadden sergeant Rauwers en zijn soldaten het kamp uitgebouwd tot een echte legerbasis met tenten, generatoren, stromend water en zelfs douches. Materiaal dat ze na de val van Purgatorium inderhaast uit de legeropslagplaatsen hadden geroofd, voordat daar het nieuws was doorgedrongen dat Rauwers en zijn regiment nu aan de kant van de rebellen stonden. De Egelbrigade was van een verzetsgroep, die enkele mensen had helpen onderduiken, uitgegroeid tot een klein leger dat vocht tegen het regime dat het land had overrompeld. En Jarne, amper veertien jaar oud, was een soldaat in dat leger.

De militairen zelf waren al een kwartier met hun drill bezig. Het deed Jarne denken aan de uitputtende ochtenddril in Purgatorium. Dan deed hij toch liever parkour met Natham in het bos, waar hij kon proeven van de vrijheid die hij net had teruggekregen.

Om alles min of meer in de hand te houden waren er monitoren aangesteld, die erop moesten toezien dat alles op rolletjes liep met de meer dan vierhonderd jongeren die zich na de bevrijding van Purgatorium bij het verzet hadden aangesloten. Tussen die jongeren zaten ook een paar verontrustend jonge kinderen, die geen andere plek meer hadden om naartoe te

gaan. Kinderen van verzetsstrijders of politici die waren opgepakt of naar het buitenland waren gevlucht.

In het midden van de rebellenbasis was een grote open plek voor meetings en andere activiteiten. Er was een vlaggenstok geplant, waaraan de Belgische driekleur wapperde – de enige vlag die hier gerespecteerd werd.

‘Natham is het, niet?’

Natham en Jarne keken om en zagen een jonge vrouw staan van ergens in de dertig. Ze had halflang bruin haar en droeg een brillette.

Natham knikte. Hij herkende mevrouw Raes, de moeder van Kobe. Haar zoontje stond naast haar en omklemde zijn linkerpol. Zijn ogen waren rood van het huilen.

‘Wat is er gebeurd, Kobe? Heeft iemand je pijn gedaan?’ vroeg Natham bezorgd. Jarne kon woede horen in zijn stem en wist uit ervaring dat zijn beste vriend bereid was om de dader een koekje van eigen deeg te serveren.

‘Hij heeft zich alleen maar bezeerd bij het spelen’, verzekerde mevrouw Raes. ‘Is hier misschien een dokter?’

De jongens namen Kobe en zijn moeder mee naar het bestelbusje met een grote afbeelding van een poedel op de flank, dat een eindje van de grote gemeenschappelijke tent stond. Kalisa’s medische praktijk was ingericht in een afgedankt mobiel hondenkapsalon. Maar eenmaal je er binnen was, waande je je in een echte dokterspraktijk, met een onderzoekstafel en kastjes en laden vol medicijnen en medische instrumenten. De jonge medische studente van Rwandese origine had alles in huis om gewonden en zieken te verzorgen en ze kon zelfs eenvoudige ingrepen uitvoeren als dat nodig was. Toen ze bij Kalisa’s busje aankwamen, kwam Pieter net naar buiten. De jonge informaticastudent met het lange haar glunderde en Jarne zag ook meteen waarom.

‘Je neusspalk is eraf! Vet!’

Pieter knikte enthousiast. 'Kalisa heeft hem er net af gehaald. Het bot is gestabiliseerd, maar het zal nog enkele weken duren vooraleer het weer helemaal aan elkaar gegroeid is. Tenminste, als ik geen ongelukje tegenkom.' Hij wierp een schuine blik naar Natham, die de oorzaak was geweest van Pieters gebroken neus.

'Als je mij geen reden geeft voor een nieuw *ongelukje*, komt dat wel goed', verzekerde Natham. Hij gaf Pieter een knipoogje, maar er scheen ook een zekere ernst door in zijn gezicht – een waarschuwing dat hij het meende. Jarne, die zijn beste vriend beter dan wie ook kende, wist dat Natham geen seconde zou aarzelen om Pieters neus opnieuw te breken als hij daarvoor een gegronde reden had.

'Hey, dag jongens!' zei Kalisa vrolijk, terwijl ze de neusspalk van Pieter in de vuilnisbak gooide. Toen zag ze de kleine Kobe met zijn mama.

'Kobe is gevallen. Hij heeft zijn pols bezeerd.'

'Ow', zei Kalisa met een lieve glimlach. 'Dan zullen we daar meteen eens naar kijken, knul.' Haar stem was zo geruststellend dat Kobe zonder aarzelen verder het busje binnenklom. Kalisa zette een bankje voor de onderzoekstafel, want Kobe was nog een beetje te klein om er zelf op te klimmen – en al helemaal niet met één hand.

Mevrouw Raes ging naast haar zoontje op de onderzoekstafel zitten en had haar arm geruststellend om hem heen, terwijl Kalisa Kobes pols onderzocht.

'Het is alvast niet gebroken', stelde Kalisa moeder en zoon gerust. 'Alleen maar een beetje verstuikt. Ik zal een zalf geven die hij er twee keer per dag op moet smeren. Dan zou het binnen een paar dagen beter moeten zijn.'

'Bedankt', zei Kobes moeder. Dat zei ze niet alleen tegen Kalisa, maar ook tegen Jarne en Natham.

'Je zult in het vervolg toch wat voorzichtiger moeten schaken', zei Natham en hij gaf Kobe een knipoogje.

Toen ze uit het busje van Kalisa stapten, tikte Natham Jarne aan.

‘Kom je mee ontbijten?’

Jarne schudde zijn hoofd. Hij keek naar Selim en Noah, die een eindje verderop bij de bomen aan het wachten waren. ‘Ik heb eerst nog iets te doen.’

Natham zag nu ook Jarnes twee oude celmaatjes staan en knikte dat hij het begreep.

‘Ik hou wel een plekje vrij voor je.’

Even later liep Jarne met Selim en Noah zwijgend tussen de bomen. Het kreupelhout kraakte onder hun gympen. Het was eind juni en de vogels in de groene boomkruinen vulden het woud met muziek. Selim, de wat mollige Marokkaanse jongen, was net als Jarne veertien. Hij droeg een wit gaasje op zijn voorhoofd op de plaats waar Kalisa zijn hoofdwond had gehecht, die hij had opgelopen bij de aanval op Purgatorium. Noah was dertien en zo mogelijk nog bleker en tengerder dan Jarne. Hij leek wel een delicaat porseleinen figuurtje dat al een paar keer gevallen was en weer gelijmd. Alleen twee vinger-tjes had men nooit meer kunnen terugvinden. De bescheiden zomersproeten die rond zijn neus en wangen uitwaaierden, gaven zijn gezicht toch wat kleur. Maar het echte leven zat in zijn grijsblauwe ogen, die fonkelend van onder zijn warrige zwarte dos uitkeken.

Het was ondertussen iets meer dan een dag geleden dat Noah voor het eerst in maanden weer had gepraat, na het verschrikkelijke trauma dat hij had opgelopen. Maar zelfs nu hij weer praatte, waren zijn woorden karig. Een bedeesd ‘mag ik nog wat groenten’ aan tafel of een ‘ja’ of ‘nee’ wanneer je hem een vraag stelde. Veel meer kwam er nog niet uit. Maar voor een kind dat gefolterd en verminkt was geweest om zijn vader aan het praten te krijgen was het al heel wat.

Bij de oude eik en de rechthoek van omgewoelde aarde

waaronder Leon lag, stond Ferre hen op te wachten. Hij had de gitaar van Dimitris meegebracht. Na de spectaculaire aanval op Purgatorium waren Jarne en zijn vrienden meer te weten gekomen over de mysterieuze twintiger die in Purgatorium was geïnfilteerd in opdracht van Apollo's adviseur Max. Ferre was immers niet zomaar een jonge student die in het verzet was gegaan. Net als Max was hij ook een politieagent. Hij was een jonge aspirant-inspecteur geweest, vers uit de politieschool. Net zoals Max had ook Ferre zijn politie-uniform aan de haak gehangen toen de PNO de macht had gegrepen en de federale politie de marionetten van het regime werden. Na de dood van Max had Apollo Tine aangewezen als haar nieuwe adviseur, maar ook Ferre maakte nu deel uit van de top van de Egelbrigade, waar hij voor een deel de leegte opvulde die Max had achtergelaten.

Maar de band met Jarne, Selim en Noah bleef ijzersterk. Jarne had zijn leven aan Ferre te danken en dat was iets wat hij nooit meer zou vergeten.

Ze gingen met zijn vieren rond het graf van hun vriend staan en terwijl Ferre nog een beetje onwennig de muziek speelde die hij met Dimitris had gecomponeerd, zongen Selim, Noah en Jarne 'Duizend harten', het strijdlied dat Leon in de gevangenis had geschreven.

*Ik vond mijn kleine broertje
In het bos bij de oude eik
De vogels zongen in het groen
De geur van lente fris en rijk*

*Hij sprak tot mij, mijn broertje lief:
Mijn grote broer, mijn bloed, mijn held
Geef je hand en voel mijn hart
Het is gekluisterd en gekweld*

*Zie je die muren niet, hoog en ruw
Die ons overal omringen
Een hart moet altijd vrij zijn
Het moet zijn liedje kunnen zingen*

*De muren zijn hol vanbinnen
Vol monsters woest en laf
Ze barsten van de haat
En brokkelen langzaam af*

*We moeten die muren slopen, broer
De monsters op de knieën dwingen
We zijn een stormram van muziek
Als onze harten samen zingen*

*Beeld je in, mijn lieve broer
Als duizend harten zingen
Duizend harten die slaan als één
Kunnen de duisternis bedwingen*

*Kunnen de duisternis bedwingen
Kunnen de duisternis bedwingen
Duizend harten die slaan als één
Die samen dit strijdlied zingen*

*Beste broer, mijn kameraad
Zie je niet de hoge muren
Vol duisternis en kwaad
Het kan nu niet lang meer duren*

*Ze smoren je mooie dromen,
en vullen je met haat
Ze doven zelfs de wind
Die door je haren waait*

*Beeld je in, mijn lieve broer
Als duizend harten zingen
Duizend harten die slaan als één
Kunnen de duisternis bedwingen*

*Kunnen de duisternis bedwingen
Kunnen de duisternis bedwingen
Duizend harten die slaan als één
Die samen dit strijdlid zingen*

*Mijn broertje is nu weg
En ik ben weldra een man
Maar hij woont nog in mijn hart
Waar hij nog steeds zingen kan*

*Beste broer, mijn kameraad
Weldra zullen de ketens vallen
Als duizend harten slaan
Als we zingen met zijn allen*

De echo van het laatste gitaarakkoord stierf uit tussen het gebladerte. Het was stil geworden, alsof zelfs de vogels in de bomen ingetogen meeluisterden.

Alle vier keken ze naar het verse graf.

‘Denk je dat Leon wist dat hij het niet zou halen?’ vroeg Selim zacht.

‘Niemand verwacht dat hij zal sterven’, zei Ferre. ‘Iedereen heeft hoop.’

‘Alleen die laatste minuten...’ zei Jarne. ‘Toen wist hij het. Ik kon het zien in zijn ogen. Hij maakte zich geen zorgen. Hij was zelfs opgelucht. Opgelucht dat het voorbij was. Dat hij zijn broertje zou terugzien.’

Noah veegde een vuiltje uit zijn oog en Jarne en Selim legden een troostende hand op zijn schouder.

‘Ga je echt doen wat je aan Leon hebt beloofd?’ vroeg Noah, terwijl ze samen weer naar het kamp liepen. ‘Ga je echt dat lied zingen voor de neus van kanselier Devenne?’

Het was de langste zin die Noah tot nu toe had uitgesproken en hij kwam er niet zonder horten of stoten uit.

Jarne knikte zonder aarzelen. ‘Als ik de kans krijg, doe ik het.’

Aangezien er nu zoveel mensen in het kamp waren, werd er in shifts ontbeten. De jongsten mochten eerst, al dan niet met hun ouders, en Jarne en zijn vrienden waren net op tijd terug, toen het ontbijt voor de oudere tieners werd geserveerd. Natham zat al aan de grote tafel met Noor en Jolan en had zoals beloofd een plekje vrijgehouden. Het ontbijt was nog soberder dan in Purgatorium, maar voor Jarne smaakte het naar vrijheid. Jolan was de zoon van Tine, de aanvoester van het Mechelse verzet die nu Apollo’s adviseur was geworden. Jolan was zestien, had kortgeknipt blond haar en droeg een bril die zijn gezicht strak aflijnde. Dat zijn moeder voor de staatsgreep bibliothecaresse was, was ook aan haar zoon te merken. Hij was intelligent in alle opzichten en was ontzettend gefascineerd door geschiedenis. Dat contrasteerde scherp met zijn strijdlust en zijn ervaring met semiautomatische wapens, die hij als strijder bij het Mechelse verzet had opgedaan. Jolan kon het ene moment zijn mannetje staan in een vuurgevecht met de vossen en even later de wonderlijkste verhalen vertellen uit de Griekse mythologie.

Noor droeg een oud kaki uniformjasje van het leger over haar zwarte T-shirt. Haar staalgrijze ogen flitsten nu en dan in de richting van Natham. Jarne had meteen geweten dat er iets bijzonders was tussen zijn beste vriend en dat meisje. En zelfs als hij het niet had geweten, dan kon hij het nu wel merken aan de blikken die Natham haar terugstuurde.

Aan de centrale steunpalen van de tent was een statief vastgemaakt waaraan een klein televisiescherm hing. Daarop kon-

den ze de uitzendingen van het Informatienet des Vaderlands volgen. Niet omdat de rebellen zo dol waren op de propaganda die de staatszender voortdurend uitbraakte, maar omdat het belangrijk was om te weten waarmee de overheid zich bezig hield. Het journaal was net begonnen en de nieuwslezer sprak de kijkers aan op een begrafenistoon.

‘Twee dagen na de bijzonder zware terreuraanval op de Penitentiare Instelling voor minderjarigen, blijft terreurdreiging niveau vier nog steeds gehandhaafd. Dat heeft minister van Staatsveiligheid Nicolas d’Ardenne deze ochtend beslist na een kort overleg met onze geliefde kanselier Frank Devenne. Dat wil zeggen dat de dreiging voor een nieuwe aanslag ernstig is en zeer nabij. Bij ons in de studio hoofdinspecteur Alwin Caerts van de antiterreurbrigade, die door de kanselier zelf werd aangesteld om het onderzoek naar de aanvallen te leiden...’

Het scherm wisselde naar een wijder shot, zodat er nu een man in beeld kwam die naast de nieuwslezer aan tafel zat. Hij was gekleed in het zwarte officiersuniform van de antiterreurbrigade met zilveren knoopjes. Hij had een kortgeschooren hoofd van donkere stoppels en een bleek gezicht met een scherpe neus en kille grijze ogen. Voor hem op de tafel lag zijn kepie met het blauwe insigne met de zilveren wolfsangel.

‘Die vent doet niet eens moeite om te verstoppen dat hij een fucking nazi is’, merkte Noor op voordat ze een slok van haar koffie nam.

‘En toch vind ik het beter dat ze er geen doekjes om winden’, zei Jolan. ‘Niets zo gevaarlijk als een nazi die verbergt dat hij een nazi is.’

Natham knikte bevestigend.

‘Hoofdinspecteur Caerts’, ging de nieuwslezer verder. ‘Ik vermoed dat het onderzoek al een eind gevorderd is?’

Caerts knikte vastberaden.

‘Onze speurders doorzoeken nog steeds het puin van de instelling, maar ik kan alvast bevestigen dat er heel wat bewijsmateriaal gevon-

den werd. Er zijn ook getuigen die de aanval hebben overleefd en die een waardevolle bron van informatie zijn. Dankzij het werk van onderzoeksrechter Herman Somers, die tijdens deze laffe terreurdaad het leven liet, weten we dat dit een bijzonder goed gecoördineerde actie was van maar liefst drie terreurcellen. Dat deze drie cellen samenwerken, bleek ook al bij de bijzonder gewelddadige aanval op een goederentransport van het leger, waarbij veel slachtoffers vielen onder militairen en politie. In ieder geval is het een nieuw en bijzonder verontrustend gegeven dat verschillende terroristische cellen in ons land nu samenwerken. Ik kan u verzekeren dat onze antiterreurbrigade de klok rond werkt om deze dreiging zo snel mogelijk uit te schakelen. Het Ministerie van Staatsveiligheid raadt alle burgers dan ook aan om bijzonder waakzaam te zijn.'

Caerts keerde zich nu naar de camera en keek in de lens zodat hij de kijkers rechtstreeks aansprak.

'Indien u verdachte personen ziet, aarzel niet om meteen de politie te bellen. Het kan een kwestie van minuten zijn. In ieder geval dient u terroristen nooit te benaderen. De antiterreurdiensten hebben ook een rechtstreekse lijn, waarvan u het nummer onderaan in beeld ziet verschijnen.'

'Bedankt voor uw bijzonder belangrijke toelichting in deze donkere tijden, inspecteur Caerts', sprak de nieuwslezer. 'Heeft u nog een boodschap voor de terroristen?'

Opnieuw keerde Caerts zich naar de camera, zodat hij nu iedereen in de tent rechtstreeks aansprak.

'Altijd en overal zullen recht en vaderland zegevieren! Ik zal als een hamer neerkomen op zij die onze trotse natie proberen te ontwrichten. Daar mogen jullie zeker van zijn.'

Geen woord over de militaire eenheid van sergeant Rauwers die overgelopen was naar de rebellen. Bij nader inzien was het ook logisch dat het regime dit verzwegen. Een hoopvol volk kon Devenne zich in deze tijden van nationale crisis niet veroorloven.

Ze hadden net hun borden en bestek naar de afwastent gebracht toen er een fluitsignaal weerklonk. Het hele kamp kwam meteen in beweging en iedereen greep naar de wapens.

‘Kom op!’ zei Natham en ze renden naar de tent waar ze hun kruisbogen bewaarden. Jarne beefde over zijn hele lijf. Wat er ook gebeurde, hij zou nu alles op alles zetten om te vermijden dat ze hem opnieuw te pakken kregen. Daarvoor zaten de trauma’s van Purgatorium te diep.

Toen Jarne en Natham weer in het centrum van het kamp kwamen, was de onrust al voorbij. Er was een man uit het bos tevoorschijn gekomen, gekleed in een net zwart pak met een zilveren wolfsangel op de linkerrevers van zijn jasje. De man was nog redelijk jong – een twintiger – en was ietwat mollig met een rond gezicht. Zijn donkere haar was bijna net zo kort geschoren als dat van inspecteur Caerts.

Apollo liep meteen op de jongeman af en schudde hem de hand.

‘Ik heb het gehoord van Max’, zei de man meteen. ‘Het spijt me.’

‘Wie is dat?’ fluisterde Jarne.

‘Dat is Steven’, zei Natham. ‘Hij werkt voor het Ministerie van Justitie. Ferre bezorgde alle info over jou aan een cipier en die speelde dat weer door naar Steven bij Justitie, die het dan bij Max liet terechtkomen.’

‘Cool, een spion’, grijnsde Jarne.

‘Meer dan cool’, zei Ferre, die de conversatie had opgevangen. ‘Hij waagt zijn leven voor ons en voor zijn land. Niet alle revolutionairen zijn gewapend.’

Apollo liep met Steven, Tine, Ferre, Geert en sergeant Rauwers naar de commandotent. Een kwartiertje bleven ze binnen, waarna Steven weer halsoverkop vertrok. Vijf minuutjes later was het verzamelen geblazen, want Apollo had een aankondiging te maken.

‘Steven was hier uiteraard niet zonder reden’, begon Apollo. ‘Hij is ons luisterend oor in het hart van het regime en hij kwam met goed nieuws en met slecht nieuws. Het goede nieuws is dat de val van Purgatorium niet ongemerkt voorbij is gegaan. Er is sprake van zeker drie penitentiaire instellingen, verspreid over het hele land, waar jongeren de afgelopen vierentwintig uur in opstand zijn gekomen. Het regime zet alle mogelijke middelen in om te vermijden dat dit nieuws naar buiten komt. Purgatorium was een zware klap voor het regime, maar zoals jullie zien, leggen ze in de media vooral de nadruk op de vele dode vossen en militairen en noemen ze ons *terroristen*. Als het volk te weten zou komen dat de gevangenen elders rebelleren, zou dit wel eens een vonkje kunnen zijn dat grotere opstanden aansteekt.’

Ze pauzeerde even. ‘Het slechte nieuws is dat hoofdinspecteur Caerts alles tot op het bot aan het uitspitten is. Onderzoeksrechter Herman Somers was meedogenloos in het uitvoeren van zijn opdracht, maar Caerts is een doorgewinterde bloedhond die niets of niemand ontziet om zijn doel te bereiken.’

Er ging een onrustig geroezemoes door de aanwezige jongeren en de rebellen.

‘Ons kamp hier in het Zoniënwoud is altijd al een voorlopig onderkomen geweest’, ging Apollo verder. ‘Max had een nieuw hoofdkwartier voor ons gevonden en de locatie heeft hij aan mij toevertrouwd. Het nadeel is dat we niet zomaar met meer dan vijfhonderd rebellen over de straat kunnen lopen. Steven zal de antiterreurdiensten voorlopig op een dwaalspoor proberen te brengen, waardoor wij tijd genoeg hebben om het kamp hier op te breken en naar ons nieuwe hoofdkwartier te trekken. Maar meer dan achtenveertig uur kon hij ons niet garanderen.’

‘Het regime heeft alle wegen van en naar de hoofdstad afgezet’, merkte Youssef op. ‘Hoe moeten we met meer dan vijfhonderd mensen in één keer verhuizen én tegelijkertijd uit de klauwen van de vossen proberen te blijven?’

‘We zijn in het Zoniënwood’, zei Apollo. ‘In een natuurreservaat. In het zuiden, een kleine drie kilometer hier vandaan, eindigt de stadsgrens midden in het bos. Het regime heeft controleposten geplaatst op de invalswegen van en naar de stad, maar niet in het bos. Hierlangs worden al maanden vluchtelingen de stad in en uit gesmokkeld. Het is onze enige manier om ongezien uit Brussel te komen.’

‘Dus, we breken het kamp op en gaan al lopend naar het zuiden tot we uit de stad zijn’, ging Tine verder. ‘Sergeant Rauwers en zijn mannen zullen ons met hun pantserwagens begeleiden.’

‘Dat kan lukken’, zei Dimitris. Youssef knikte bevestigend.

‘De plaats van afspraak kunnen we natuurlijk niet zomaar aan ieders neus hangen’, ging Apollo verder. ‘Onthoud de code: *Het dal van de groene paarden.*’

‘Het dal van de groene paarden?’ lachte Selim. ‘Groene paarden bestaan toch niet?’

Het was een code en de jongens hadden er geen flauw benul van wat die betekende of hoe ze ontcijferd moest worden.

Niettemin voelde Jarne een aangename opwinding. Hij genoot van zijn herwonnen vrijheid en het leven met zijn vrienden hier in het geïmproviseerde verzetskamp was best wel spannend. Maar naar een nieuw hoofdkwartier trekken, waar ze misschien wel een echt dak boven hun hoofd zouden hebben, was best een leuk vooruitzicht.

Het grind knerpte onder de banden toen Steven Theyssens zijn zwarte Mercedes-Benz de oprit van zijn huis op stuurde. Zijn bezoek aan het rebellenkamp deze ochtend had tijd gekost en ze mochten in het Ministerie van Justitie vooral geen argwaan krijgen. Dus had hij nog stevig moeten doorwerken zodat ze alvast niets aan zijn werk konden merken. Het liep tegen zevenen. Zijn sessie in de fitness zou vandaag in het water vallen, aangezien om acht uur de avondklok inging en niemand dan nog de straat op mocht. Ook niet als je voor justitie werkte.

Steven sloot zijn wagen af met een druk op de knop en liep langs het paadje naar de voordeur. Sarah zou al thuis zijn. Het was vandaag zijn beurt om te koken en hij zocht al naar een geloofwaardig verhaal om zijn overwerk te verantwoorden. Zodra hij de deur achter zich dicht liet vallen, bemerkte hij de stilte. Normaal zou Snuit, hun Ierse Setter, hem al tegemoet komen rennen om hem te verwelkomen.

‘Sarah?’ riep Steven. Niet te hard aangezien Tim, hun vier maand oude baby, waarschijnlijk al sliep. Er kwam geen antwoord. Misschien was ze Snuit aan het uitlaten. Maar de kinderwagen stond in de hal. Sarah zou de baby nooit alleen laten.

Steven riep nog een keer en struikelde bijna over iets op de grond. Hij voelde een schok door zijn hele lijf gaan toen hij het rossige hoopje aan zijn voeten zag liggen in een grote plas bloed. Snuits ogen waren open, maar starden doods voor zich uit. Er zat een groot rond kogelgat net boven haar linkeroor. Steven vloekte binnensmonds, terwijl het besef als een miselijkmakende mokerslag door zijn hele lichaam trok. Met zijn sleutel maakte hij de lade van de commode open en haalde er

de Ruger uit die hij enkele maanden geleden had gekocht. Een van de noodzakelijke voorzorgen wanneer je voor het verzet gaat spioneren. Hij laadde vijf 9mm-patronen in de cilinder en haalde met trillende vingers de vergrendeling over.

Steven hield het vuurwapen met beide handen voor zich uit, terwijl hij alert de woonkamer binnenging, heel goed wetend dat hij daar misschien wel geconfronteerd zou worden met zijn ergste nachtmerrie.

Sarah leefde nog. Ze zat op de witte lederen bank, maar Steven kon de doodsangst op haar gezicht zien. Ze was immers niet alleen en hij herkende de man naast haar.

Hoofdinspecteur Alwin Caerts van de antiterreurbrigade had zijn kepie op zijn kortgeschoren hoofd en droeg een lange zwarte polyester regenjas over zijn uniform, hoewel het buiten kurkdroog was en zelfs redelijk warm. Zijn benen had hij nonchalant op de glazen koffietafel gekruist, zodat Steven de zolen van Caerts' hoge zwarte laarzen kon zien. Caerts was niet alleen. Er waren nog drie vossen in de woonkamer, gekleed in een zwart uniform en met kogelwerende vesten. Een van hen zat op de andere bank en Stevens adem stokte toen hij zag dat de agent zijn baby in de armen hield. Kleine Tim was weggedommeld, terwijl de vos hem zachtjes wiegde.

'Steven!' snikte Sarah. 'Wat heeft dit te betekenen? Is het waar wat ze zeggen?'

Steven antwoordde niet en hield zijn Ruger pal op de hoofdinspecteur gericht, maar Alwin Caerts glimlachte alleen maar meewarig alsof het een waterpistool was.

'Let op waar je dat ding richt', zei Caerts op zachte toon. 'Je zou er wel eens iemand mee kunnen verwonden.'

Nu zag Steven dat Caerts ook gewapend was. Een zwarte Italiaanse Beretta, die hij tegen de slaap van Sarah hield. In de loop van het wapen was een zilveren wolfsangel gegraveerd.

'Laat je speeltje maar vallen, Theyssens. Of beter, schuif het

over de vloer naar mij toe. Dan zijn we allemaal wat gerustgesteld.'

Steven overliep in zijn hoofd bliksemsnel zijn opties. Baby Tim maakte een hikkend geluidje in zijn slaap. Steven zuchtte en liet zijn revolver zakken. Hij hurkte en schoof het wapen over de laminaatvloer in de richting van Caerts. Een van de vossen raapte het wapen op en haalde er de kogels uit, die hij rinkelend in een kristallen schaalte op het dressoir dumpte.

'Zo', zei Caerts met een tevreden glimlach. 'Dat praat makkelijker. Het spijt me voor *Lassie* daar in de gang. Honden zijn onbetrouwbaar en moeilijk onder controle te houden als je je toegang verschaft tot een huis. Je wilt niet weten hoeveel van die mormels we al hebben moeten afmaken tijdens razzia's.'

'Wat wilt u?' vroeg Steven. Hij deed zijn best om zo koelbloedig mogelijk te klinken, maar zijn stem trilde.

'Ik denk dat je heel goed weet wat ik wil', antwoordde Caerts nog steeds op rustige toon. 'Jouw vrouwtje hier ben je overigens ook een verklaring verschuldigd. Ze wil graag weten waarom ze al bijna twee jaar getrouwd is met een landverrader...'

Steven ademde diep in en keek de hoofdinspecteur strak aan.

'Laat haar gaan. Dit is tussen ons.'

'Misschien laat ik haar gaan', antwoordde Caerts op bedaarde toon. 'Misschien ook niet. Misschien knal ik haar hier en nu een kogel door de kop. Je ziet, Theyssens, je bent op dit moment niet in een positie om eisen te stellen. Jij bent ongedierte dat vertrappt moet worden. Het onderzoek geleid door Herman Somers was al redelijk vergevorderd bij zijn dood en het was nog maar een kwestie van uren eer jouw naam uit de kast viel. Nu ja, het heeft me toch wel enige overtuigingskracht gekost.' Hij grinnikte. Zijn vrije hand ging in de binnenzak van zijn glanzende zwarte regenjas en hij haalde een klein jamptje tevoorschijn. Daarin zat een gelige vloeistof en dobberden twee kleine grijze eivormige voorwerpen.

‘Maarten Dewit, cipier bij de Penitenciaire Instelling voor Minderjarigen, hield zijn lippen stijf op elkaar’, zei Caerts, terwijl hij het jampotje omhooghield tegen het licht. Steven kon de bloedvaten en de strengen zien die aan de eitjes vasthingen. ‘Maar zodra ik deze eraf had gesneden,’ ging Caerts verder, ‘is hij gaan zingen als een operazangeres.’ Hij moest lachen om zijn eigen grapje. Toen zette hij het potje demonstratief op de salontafel. ‘Het was een mooi liedje. Sterk libretto. Over hoe jij samenwerkt met terroristen om ons vaderland te ondermijnen. Er bestaat in mijn ogen geen straf gruwelijk genoeg voor laffe honden zoals jij. Maar genoeg geleuterd. Jij weet waar ze zitten, de Egelbrigade, en jij gaat me nu meteen de precieze locatie vertellen. Tenminste, als je ook maar een zier geeft om dat mooie prille gezinnetje van jou.’ Caerts wierp een blik op de baby in de armen van de agent.

‘Laat mijn vrouw en kind hierbuiten!’ zei Steven met tranen in de ogen. ‘Ik heb keuzes gemaakt en dingen gedaan waarvan ik vond dat ze juist waren. Doe met me wat je wilt, maar laat eerst Sarah en Tim vrij.’

‘O, dat vind ik geweldig aardig van jou, dat ik met je mag doen wat ik wil’, antwoordde Caerts met een parelwitte glimlach. ‘En je kunt ervan op aan dat ik je aanbod ter harte zal nemen. Maar eerst wil ik de magische woorden horen. De locatie van het verzet...’

Stevens blik viel op zijn revolver op het dressoir en hij had spijt dat hij het wapen zo snel had afgegeven. Anders had hij zich nu een kogel door het hoofd kunnen jagen om het geheim van het verzet mee te nemen in zijn graf.

‘Geef me wat tijd om na te denken’, zei hij.

‘O, heb je wat motivatie nodig?’ vroeg Caerts en haalde zonder meer de trekker over. De knal klonk als een dik woordenboek dat met een grote kracht op een tafelblad werd neergesmaakt. Baby Tim begon te huilen. Steven staarde vol ontzetting

naar het helrode bloed dat over de gordijnen en het maagdelijk witte leer van de bank was uitgewaaierd. Sarah zakte levenloos opzij. Met één oog staarde ze ijl naar de grote zwart-witfoto van de pasgeboren Tim die aan de muur hing. Haar andere oog was door de kracht van de kogelinslag uit haar oogkas geduwd.

In een reflex stormde Steven naar zijn vrouw, heel goed wetende dat ze al dood was. Caerts richtte bliksemsnel en vuurde opnieuw. Stevens rechterknie explodeerde en hij smakte neer op de vloer. Hij probeerde overeind te krabbelen, maar zijn rechterbeen wilde niet meer meewerken. En de pijn... de pijn was als een roodgloeiende speer die doorheen zijn kniegewricht zat en straalde van daar over zijn hele lichaam uit. Steven schreeuwde en de tranen stroomden over zijn wangen. Nu was er alleen nog maar het gekrijs van baby Tim, die niet eens besepte wat er zonet met zijn ouders was gebeurd.

‘Jammer, jammer’, verzuchtte hoofdinspecteur Caerts met een gemaakt bestraffende blik. ‘Je houdt je niet aan de spelregels, Theyssens.’

Hij ging staan. Sarahs levenloze lichaam gleed van de bank en viel met een plof op de vloer. Met zijn Beretta nonchalant in zijn hand liep Caerts naar de vos die nog steeds de huilende Tim in zijn armen tot bedaren probeerde te brengen. De inspecteur nam heel voorzichtig het krijsende baby’tje over en vormde een kom in zijn vrije arm waar het kindje in kon liggen.

‘Ik smeeek u’, huilde Steven wanhopig. Zijn tanden zaten als een klem op elkaar van de pijn.

Inspecteur Caerts liep naar de zieltogende Steven toe en hurkte tot ze elkaar min of meer in de ogen konden kijken. Tim krijste nog steeds en Caerts duwde haast teder de loop van zijn Beretta tussen de lippen van de baby.

‘Alsjeblieft!’ smeekte Steven, terwijl de tranen nu vrijelijk over zijn wangen liepen. ‘Niet mijn kind!’

Baby Tim stopte met huilen en begon met zijn tandeloze

mond aan de nog warme loop van het pistool te zuigen. Caerts glimlachte vertederd, terwijl hij naar de baby keek en draaide zijn hoofd toen weer naar Steven.

‘Kijk’, zei de hoofdinspecteur. ‘Dit is jouw huis. Ik ben alleen maar op visite, zie je. Alles wat hier vanavond is gebeurd en nog zal gebeuren, is volledig in jouw handen. Ook het leven van jouw zoontje. Ben je een goede vader, Theyssens? Of ga je beslissen om het leven van je kind op te offeren voor een hoop terroristen die het land willen ontwrichten?’

Steven barstte in snikken uit en schudde zijn hoofd.

‘Geef... geef me pen en papier. Ze zitten in het Zoniënwoud... Ik zal een plan tekenen.’

Alwin Caerts glimlachte tevreden en schudde wat meewarig zijn hoofd. ‘Kijk, was dat nu zo moeilijk? Moest dat lieve vrouwtje van jou het daarom ontgelden?’

Caerts wenkte een van de vossen die een blad papier en een balpen bracht, die Caerts voor Steven op de vloer legde. Steven pakte de balpen tussen zijn bevende vingers en tekende zo nauwkeurig mogelijk het plan uit waar de Egelbrigade zich bevond. Het voelde verschrikkelijk rot om dit te doen, zeker aangezien er zoveel kinderen en jongeren waren. Dit was niet het juiste om te doen, wist hij. Maar had hij een andere keuze? Toen hij klaar was, schoof hij het papier over de vloer naar Caerts toe, die nog steeds Tim in zijn armen hield. De baby was ingedommeld en Caerts had zijn Beretta weer weggestopt. De inspecteur pakte het plannetje vast en hield het tegen het licht als een bankbiljet dat hij op echtheid wilde controleren. Toen ging hij staan en gaf de baby aan de agent die hem daarstraks in zijn armen had gehad. Terwijl hij boven de zwaargewonde Steven uit torende, vouwde hij het plannetje netjes in vieren en stopte het in de binnenzak van zijn regenjas.

‘Bedankt voor je medewerking.’

Toen draaide hij zich naar de vossen in de woonkamer.

‘Executeer onze landverrader en zijn gebroed. Begraaf de lijken in de tuin.’

* * *

Het plan om het tijdelijke kamp op te breken en naar het nieuwe, meer definitieve hoofdkwartier te verhuizen was na Stevens bezoek in een stroomversnelling gekomen. Wanneer de evacuatie zou plaatsvinden, was nog niet bekend, maar dat het spoedig zou gebeuren was een feit. Jarne, Natham, Noor en de andere jongeren hadden zich al voorbereid, zodat ze in een paar minuten hun spullen konden pakken. Maar zolang ze hier waren, konden ze alleen maar genieten van de zwoele zomeravonden. Ze zaten bij elkaar voor de tent in het licht van een gaslamp. Een eind verderop waren de militairen al enkele van de kleinere tenten aan het opbreken en in de vrachtwagens aan het laden. In het nieuwe hoofdkwartier zouden ze geen tenten nodig hebben en het plan was om de wagens met de tenten ergens naar een braakliggend terrein te brengen en ze in brand te steken om alle sporen uit te wissen.

Natham en Kobe speelden een spelletje schaak op Kobes mooie houten schaakbord. Kobes linkerhand was ingezwachteld, maar die had hij niet nodig om te schaken.

De anderen keken in stilte toe en ook Jolan keek af en toe op van zijn boek over de Tweede Wereldoorlog. Kobe was haast net zo snel bevriend geraakt met Selim en Noah als met Natham en Mathieu. En zo was hij ook een heleboel over Purgatorium te weten gekomen en wat Selim, Noah en Jarne daar allemaal hadden meegemaakt. De gruwelijkste details hadden ze hem echter bespaard.

Maar Kobe kende nog steeds niet iedereen in de Egelbrigade en Natham legde hem tijdens het schaakpartijtje geduldig uit wie wie was.

‘Dus Apollo is zo’n beetje de “koningin” van de Egelbrigade’, besloot Kobe met zijn hoofd in schaakmodus.

‘Ja, dat zou je kunnen zeggen’, antwoordde Natham. ‘Haar vader was een politieagent. Hij heeft de Egelbrigade opgericht toen de PNO de macht greep. En ze heeft net als een koningin verschillende adviseurs. Voordien was dat Max, ook een ex-flik, maar die is om het leven gekomen tijdens de aanval op Purgatorium.’

Hoewel Jarne geen getuige was geweest van de dood van Max, had hij van sergeant Rauwers gehoord wat er precies gebeurd was. Max had onderzoeksrechter Somers gegijzeld en zo geprobeerd om een deal te sluiten met de militairen. Dat was mislukt. Ze hadden Max doodgeschoten en in zijn val had hij de onderzoeksrechter mee de vuurzee in gesleurd. Jarne vond het een rechtvaardige dood voor een klootzak als Somers.

‘En nu zijn Tine en Ferre de adviseurs van onze *koningin*’, zei Natham.

‘Waarom niet Geert?’ vroeg Kobe, want hij kende de leider van het Antwerpse verzet en was verwonderd dat Tine van het Mechelse verzet, en niet Geert, Apollo’s rechterhand was geworden.

‘Geert heeft geweigerd’, zei Jolan zonder van zijn boek op te kijken. ‘Dat heeft mama me verteld.’

‘Waarom?’ vroeg Jarne.

‘Papa wil terug naar Antwerpen’, zei Noor somber. ‘Hij heeft het gevoel dat hij de Antwerpenaren in de steek laat als hij hier mee het verzet in Brussel zou leiden.’

Natham keek verontrust op van het schaakbord.

‘En jij? Ga jij ook mee?’

Noor haalde onzeker haar schouders op, maar het was meer dan waarschijnlijk dat Geert zijn dochter aan zijn zijde zou willen.

‘Dus de top van de Egelbrigade bestaat uit Apollo, Tine, Ferre en sergeant Rauwers’, vertelde Natham tegen Kobe. ‘Voor

zover we weten, zijn we de grootste verzetsbeweging van het land, maar het is best mogelijk dat er nog meer zijn die groter zijn. Vooral in Wallonië.’

‘Dat zou ik niet doen’, zei Kobe en wees naar het paard dat Natham net had verplaatst.

Natham haalde zijn schaakstuk terug en zocht naar een nieuwe zet waarmee hij Kobes linies kon doorbreken. Jarne lachte. Natham kon best wel goed schaken – het was zo’n beetje een traditie bij de familie Kouris – en het was een bijzonder tafereel om hem lessen te zien krijgen van een kind dat nog op de lagere school zat.

Ondertussen speelde Dimitris een zacht Grieks deuntje op zijn gitaar als achtergrondmuziek bij de gesprekken rond de gaslamp.

‘We zullen Leon moeten achterlaten als we hier weggaan’, zei Noah bijna fluisterend. De hele avond had hij nauwelijks een woord gezegd. Zijn ogen fonkelden in het licht, terwijl hij naar de donkere bomenrijen keek in de richting van Leons laatste rustplaats. Selim en de anderen knikten.

‘Dat zou vroeg of laat toch moeten gebeuren’, zei Selim. ‘Of wou je hier de rest van je leven blijven wonen?’

Noah schudde zijn hoofd, maar Jarne en Selim wisten heel goed wat Noah voelde en Jarne voelde zelf ook een krop in zijn keel bij de gedachte dat ze Leon hier helemaal alleen in het donkere bos zouden moeten achterlaten.

‘Later, als dit alles voorbij zal zijn,’ zei Selim, ‘spreken we elk jaar af om hem hier te komen bezoeken. Tot we oude mannetjes zijn en niet meer kunnen lopen.’

‘Goed idee!’ vond Noah.

‘En we zetten in ons testament dat we na onze dood hier bij Leon onder de oude eik begraven willen worden’, zei Jarne.

‘Yeah!’ zei Selim en ook Noah knikte enthousiast.

De menigte was massaal toegestroomd op het voormalige Baraplein nabij het Brusselse Zuidstation. Het plein was enkele dagen geleden omgedoopt tot het *Frank Devenneplein* en ter ere van de kanselier werd vandaag een standbeeld onthuld dat in het midden van het plein was opgericht. Devenne had de dag uitgeroepen tot een feestdag en iedereen had vrijaf gekregen. De plechtige inhuldiging werd live op televisie uitgezonden.

De kleine blonde kanselier was vergezeld van zijn vrouw en zijn drie kinderen en krom met hen op het podium naast het standbeeld. Het beeld stond hoog op een zware stenen sokkel en was volledig ingepakt in een groot zwart zeildoek met een gouden wolfsangel erop geborduurd. Toen Devenne achter de microfoon stond, daalde de stilte neer.

‘Mijn waarde burgers van het Vaderland’, sprak hij. Zijn woorden galmden langs de gevels van de huizen rond het plein en weerkaatsten tegen de immense glazen Zuidertoren die boven de hele stad uitrees. ‘Het zijn duistere tijden, laat ons daar geen doekjes om winden. Terroristen hebben het op onze natie, onze vrijheid en onze christelijke waarden en normen gemunt. Maar weet dat er slechts één waarheid is. Wet en orde zullen altijd zegevieren! Het is voor mij een bijzondere eer om dit standbeeld te mogen onthullen op het kersverse Devenneplein. Het is een symbool voor mijn onvoorwaardelijke liefde voor onze natie en voor jullie, mijn volk!’

Devennes negenjarige dochtertje gaf haar vader een touw. De kanselier aaidde zijn meid over de bol en trok onder luid applaus aan het touw. Het zeildoek kwam los en zakte neer over de sokkel. Het applaus verstomde. Daar stond Devenne,

vereeuwigd in donker brons, met strakke blik voor zich uit kijkend, zijn rechterhand op zijn hart en zijn linkerhand gestrekt wijzend naar de toekomst. In de sokkel, boven Devennes naam, was een bronzen wolfsangel ingewerkt. Maar wat de menigte deed stilvallen was niet het beeld, maar wat erop stond. In grote witte letters was het woord *FASCIST* over Devennes borst gespoten. Meteen ging het INV op zwart. Er verscheen een boodschap op het scherm dat de live-uitzending onderbroken was wegens een technische storing. De mensen in de woonkamer zagen niet hoe de vossen in actie kwamen en het plein met harde hand ontruimden. Devenne en zijn gezin werden meteen naar een klaarstaande wagen gebracht en vertrokken naar het paleis.

Wie het beeld had gevandaliseerd wist niemand, maar alles wees erop dat de daders onder de buurtbewoners gezocht moesten worden. Het verzet had immers medestanders over heel België.

* * *

Jarne probeerde zich te oriënteren in het donker. Hij was net weer wakker geschrokken en zijn hart bonsde wild in zijn borst. De hitte van de voorbije dag hing nog steeds in de tent. Het zweet glom koud en nat op zijn gezicht en zijn bovenlijf. Hij werd vaag de warme hand gewaar die zijn eigen hand omklemde. Natham sliep nog steeds vast en Jarne was blij dat hij deze keer tenminste niemand had gewekt. Maar was het wel een nachtmerrie? Jarne herinnerde zich nog flarden van zijn droom, maar die was allesbehalve angstaanjagend geweest. Waarom was hij dan wakker geschrokken? Hij hoorde iets wat boven de nachtelijke rust van het bos uit kwam. Een laag kloppend ritme van helikopterwieken. Buiten blies iemand op een fluitje. Een hoge schrille toon die over het hele kamp weergalmde. Meteen waren alle jongens in de tent klaarwakker en Jarne voelde hoe Natham zijn hand losliet.

‘Alarm!’

Een felle lichtstraal scheen door de openingen van de tent naar binnen. Opgewonden stemmen, geroep... En toen... Het klonk alsof verschillende mensen in het bos heel snel met een hamer op een stuk hout sloegen.

‘Schoten!’ riep Jolan. ‘We moeten hier weg!’ Hij trok snel zijn t-shirt over zijn hoofd en zette zijn bril op.

Alle jongens trokken bliksemsnel hun kleren aan en Jarne zag dat de kleine Kobe aan het huilen was, terwijl hij met bevende handen zijn broek probeerde dicht te knopen. Jarne voelde zelf ook de misselijke angst die als een strak aangespannen riem zijn borstkas leek te omklemmen. De soldaten beantwoordden het vuur en al snel was het geweervuur overal om hen heen. Jarne worstelde nog met zijn rugzakje, terwijl hij met Natham, Selim, Noah, Dimitris en Kobe uit de tent rende.

Achter een van de grote tenten was Aurélien zenuwachtig in de weer met een drone en een metalen kistje. In het kistje, in een beschermend bedje van schuim, stopte hij enkele harddrives. Jarne wist wat Aurélien aan het doen was. Pieter had het hem eergisteren nog haarfijn uitgelegd. De harddrives kwamen uit het computersysteem van de hackersbus en de drone maakte deel uit van Pieters ‘data-evacuatieplan’. Op de harddrives stonden alle belangrijke gegevens over het verzet. De drone was uitgerust met een gps en een automatische besturing en voorgeprogrammeerd om naar een geheime locatie te vliegen om de gegevens in veiligheid te brengen. Pieter had er waarschijnlijk niet bij stilgestaan dat hij zijn data-evacuatieplan al zo snel nodig zou hebben. Aurélien drukte op een knop onderaan de drone en het kleine toestelletje steeg met een hoog gezoem boven de bomen uit en verdween met zijn waardevolle lading in de nacht.

Jarne wilde vragen waar Pieter was, maar zag toen de jonge informaticastudent met het lange haar samen met Dirk uit

de hackersbus rennen. Enkele tellen later was er een flits te zien, gevolgd door een oorverdovende knal. De hackersbus, die sinds de oprichting van de Egelbrigade het communicatiecentrum was geweest van waaruit het Brusselse verzet in contact stond met de andere verzetsgroepen verspreid over het hele land, spatte uit elkaar in een vuurbal die het hele kamp even in een verstikkend hete gloed hulde. Ook dat was de taak van een informatica-expert: ervoor zorgen dat de gegevens die nog in de computersystemen waren achtergebleven niet in verkeerde handen vielen, ook al betekende dit dat je ze moest vernietigen.

Pieter gaf Aurélien een goedkeurend schouderklopje en keek naar boven in de richting waarin de drone was verdwenen. Het was nu hopen dat het toestelletje zijn doel bereikte voordat de accu leeg was.

‘Hier zijn jullie!’ klonk het opgelucht. Noor voegde zich bij de jongens. De dochter van Geert had een FN SCAR-aanvalsgeweer te pakken gekregen. Natham wist dat ze met zo’n ding overweg kon, maar Jarne keek toch wel even verbaasd naar de vijftienjarige meid met dat enorme vuurwapen.

De soldaten van sergeant Rauwers hadden zich ondertussen opgesteld in een linie voor de bomenrijen, van waaruit de schijnwerpers en de vuursalvo’s afkomstig waren. De drie MOWAG Piranha-pantservoertuigen richtten hun zware 90mm-kanonnen op de bomen. Via de infraroodkijkers konden ze precies achterhalen waar de vijand zat. Jarnes hart, dat al beukte van paniek, maakte een heftige sprong toen een van de Piranha’s vuurde met een knal die de grond onder zijn voeten deed daveren en als een hamer tegen zijn trommelvliezen beukte. De terugslag van het kanon deed de pantserwagen even schommelen op zijn vering. Het volgende moment trof de mortiergranaat doel en de flits lichtte even de silhouetten van tientallen mannen in zwarte uniformen op. Toen kwam de dreun van de inslag, die doorheen het hele bos daverde en

Jarne kon boven de echo enkele bomen horen omvallen.

Hij zag hoe de kleine Kobe bang in elkaar kromp.

‘Hier!’ riep Natham en duwde Jarne een kruisboog in de armen met een richtkijker en tien lange pijlen. Natham gaf er ook een aan zijn grote broer Dimitris. Die keek wat afgunstig naar Noors semiautomatische geweer. Selim en Noah kregen ook een kruisboog, hoewel ze nog nooit zo’n ding in hun handen hadden gehad. Alleen Kobe was ongewapend en klemde bevend en snikkend het deken tegen zijn lichaam waarin zijn dierbare schaakbord was gewikkeld.

‘Mama!’ riep hij zo hard hij kon. ‘Waar is mijn mama?’

Jarne legde zijn hand op Kobes schouder en de jongen keek hem aan met natte ogen.

‘We vinden haar wel’, verzekerde Jarne. ‘Blijf bij ons. Dan kan je niks gebeuren.’ Maar tegelijkertijd realiseerde Jarne zich dat alles nu mogelijk was.

‘Waar is Apollo?’ vroeg Natham.

‘Geen tijd’, zei Dimitris. ‘We moeten hier weg!’

Verschillende volwassen rebellen en oudere tieners hadden zich ook bewapend en voegden zich bij de soldaten van sergeant Rauwers, maar het stond nu al vast dat ze tegenover een overmacht stonden.

De helikopter scheerde over de open plek en deed stof en bladeren opwaaien. De tentzeilen wapperden in de neerwaartse wind. Een felle schijnwerper dwaalde over het kamp.

Jolan aarzelde met het geweer in zijn handen.

‘Kom op!’ riep Dimitris, maar de jongere tiener schudde zijn hoofd.

‘Ik moet mijn moeder zoeken!’

En opeens rende hij weg in de richting van de grote commandotent.

‘Dan maar zonder hem’, zei Dimitris.

Jarne voelde zich een lafaard, terwijl hij met zijn vrienden

het kamp achter zich liet, maar dit was niets meer of minder dan een frontale aanval om het verzet uit te schakelen. Terugvechten zou tevergeefs zijn en alleen maar mensenlevens kosten. De beste oplossing was nu vluchten en hergroeperen. Aan dode verzetsleden heeft het land immers niets.

Jarne was in dit deel van het bos al een paar keer komen rennen met Natham, maar dat was overdag geweest. In het donker met alleen maar een zaklamp kon hij nauwelijks referentiepunten onderscheiden. Jarne had het gevoel dat ze in cirkels renden. In het donker leek alles hetzelfde. Het geweervuur leek in het donker ook van alle kanten te komen en het was moeilijk te zeggen of ze ervan wegliepen of net dichterbij kwamen.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Noah en Jarne kon de angst ook in zijn stem horen doorklinken.

‘Het zuiden!’ zei Dimitris, die als oudste van de groep de leiding had genomen. ‘Naar de stadsgrens, zoals Apollo heeft gezegd. Eenmaal we uit het Brussels Gewest zijn, zoeken we een plek waar we kunnen onderduiken.’

‘Waar zijn we?’ snikte Kobe. Hij was al een paar keer gestruikeld en had zijn knie opengehaald aan een omgevalen boomstronk. Zijn schaakbord hield hij nog steeds stevig in zijn armen geklemd. Hij zou het voor niets ter wereld lossen.

Het groepje hield halt toen ze bewegende lichtjes tussen de bomen zagen. Waren dat de anderen? Er klonk een vuursalvo, gevolgd door een stem door een megafoon: ‘Antiterreurbrigade! Wapens neer!’

De tieners wisten dat het nu niet het moment was om de held uit te hangen. Noor en Dimitris gooiden hun wapens in het gras en staken hun handen hoog in de lucht. De jongere jongens deden hetzelfde met hun kruisbogen en staken ook hun handen omhoog.

Uit de bomenrijen kwam een tiental vossen tevoorschijn in volle wapenuitrusting, met blauwe helmen, zwarte kogel-

werende vesten en een groene camouflagebroek. De jongeren knepen hun ogen dicht voor de felle lampen die op de wapens waren gemonteerd.

‘Op de knieën! Handen op je hoofd!’

‘Doe wat ze zeggen!’ zei Noor. ‘Verweer je niet!’

De jongens gehoorzaamden. Jarne knielde in het gras en legde zijn handen op zijn hoofd, zoals de vossen bevalen. Kobe was overweldigd door paniek en omklemde nog steeds met beide armen zijn schaakbord. Het leek wel aan zijn lichaam vastgelijmd.

‘Kobe!’ siste Natham. Het jongetje keek hem aan met wijdopen ogen, bevend van angst. Het was te laat. Een van de vossen liep met brede passen op de elfjarige jongen af en gaf Kobe een dreun met de rug van zijn gehandschoende hand. Het jongetje viel omver en zijn schaakbord viel in het gras. Kobe huilde hartverscheurend en hij bloedde uit zijn neus. De vos hurkte bij de deken waarin het schaakbord was gewikkeld.

‘Wat is dat?’

‘Dat... dat is van mij’, piepte Kobe met een door tranen gesmoord stemmetje.

Natuurlijk had de vos verwacht dat het iets belangrijks was. Misschien wel gegevens over het verzet die de jongeren in veiligheid probeerden te brengen. Hij leek dan ook bijzonder misnoegd toen het alleen maar een schaakbord bleek te zijn. Zonder meer pakte de vos zijn geweer en draaide het om met de kolf naar beneden.

‘Neel’ snikte Kobe nog, maar de vos beukte de kolf van zijn geweer dwars doorheen het schaakveld. De ingelegde vakjes van ebbenhout en grenen vlogen alle kanten op. Toen gaf de vos een trap tegen het vernielde schaakbord, zodat de schuifjes opensprongen en de kunstig gesneden schaakstukken in het gras vielen. Kobe was op dat moment alleen nog maar een snikkend hoopje verdriet.

‘Smerige rotzak!’ beet Natham met tranen in zijn ogen, wat hem ook een mep opleverde die zijn oren deed suizen.

‘De volgende is met de kolf van mijn geweer!’ waarschuwde de vos. ‘Dan mag je een half jaar met een rietje eten!’

Natham kookte van woede en likte over zijn bloedende lip. Maar hij ving Jarnes dwingende blik op en beet op zijn tanden om die temperamentvolle vulkaan in hem onder controle te houden. De agenten waren gewapend en tot alles in staat. Als ze de ochtend wilden zien, moesten de jongeren doen wat hun bevolen werd en vooral niet opstandig worden.

‘Wat doen we met dit zootje?’ vroeg een van de vossen. ‘Executeren?’

‘Nee, boeien en afvoeren!’ zei een andere vos, die blijkbaar het bevel had over dit team. ‘Hoofdinspecteur Caerts zal plezier beleven aan dit zielige hoopje kleuters. Kleine tongetjes komen makkelijk los als je hun vingernagels uittrekt.’ Hij grijsde naar het groepje jongeren dat op hun knieën in het gras zat.

Jarne sloot zijn ogen en probeerde zijn moed te bewaren, terwijl een van de vossen ruw zijn rugzakje van zijn schouders rukte, zijn armen op zijn rug wong en zijn polsen met plastic handboeien aan elkaar snoerde. De scherpe boeien sneden in zijn huid. Zijn vrijheid was van korte duur geweest...

De tieners moesten in een rij achter elkaar lopen onder de donkere kruinen. De vossen liepen voor, achter, links en rechts, zodat de jongeren geen kant op konden. Tussen het gebladerte boven zijn hoofd zag Jarne al een blauwe schemering. Binnen een uurtje zou het dag zijn. Tegen dan zaten ze misschien al in een donkere cel.

Na enkele minuten lopen kwamen ze bij een zwarte Bearcat-pantserwagen van de antiterreurbrigade, die dwars over het bospad stond. Daar stonden nog drie tot de tanden gewapende vossen op wacht om te verhinderen dat rebellen hierlangs zouden proberen uit het bos te ontsnappen.